

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Oskar Rudziński
Sędziowie:	SSO Magdalena Majewska SSR del. Aleksandra Koman (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Przemysław Sulich

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) W.

przeciwko M. S. (1) , K. S. , M. S. (2) i G. S.

o eksmisję

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie

z dnia 8 grudnia 2015 r., sygn. akt II C 2140/15

oddala apelację.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 grudnia 2016 roku

Pozwem złożonym w dniu 28 lipca 2015 r. powód (...) W. domagał się nakazania pozwanym M. S. (1), K. S. oraz małoletnim pozwanym M. S. (2) i G. S. opuszczenia i opróżnienia lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku W. przy ul. (...) oraz wydania tego lokalu powodowi, podnosząc, że pozwani nie posiadają tytułu prawnego do jego zajmowania.

(pozew – k. 1-4).

Pozwani nie stawili się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę i w żaden sposób nie zajęli stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy z dnia 08.12.2015 r. – k. 39).

Wyrokiem zaocznym wydanym w dniu 08 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie nakazał pozwanym M. S. (1), K. S. oraz małoletnim pozwanym M. S. (2) i G. S. aby opuścili, opróżnili i wydali powodowi (...) W. lokal nr (...) położony w budynku przy ul. (...) w W. (pkt. 1 sentencji). Nadto Sąd Rejonowy orzekł,

iz pozwanym M. S. (1), K. S. oraz małoletnim pozwanym M. S. (2) i G. S. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego (pkt. 2 sentencji), w związku z czym nakazał wstrzymanie wykonania opuszczenia i opróżnienia lokalu wobec wszystkich pozwanych do czasu złożenia przez powoda oferty zawarcia umowy lokalu socjalnego (pkt. 3 sentencji). Orzekając o kosztach procesu, Sąd Rejonowy zasądził solidarnie od pozwanych M. S. (1) i K. S. kwotę 320,00 zł na rzecz powoda (pkt. 4 sentencji).

(wyrok zaoczny z dnia 08.12.2015 r. – k. 40).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód (...) W. jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w W.. Na podstawie umowy najmu zawartej w dniu 01 stycznia 1961 r. najemcą powyższego lokalu mieszkalnego był M. W., który zmarł w dniu 23 lipca 1991 r. W związku z tym, aneksem do umowy najmu lokalu, zawartym między powodem, a J. W. w dniu 08 listopada 2010 r., najemcą przedmiotowego lokalu została J. W.. Do wspólnego zamieszkiwania z najemczynią uprawnieni byli: syn M. S. (1), synowa K. S. oraz wnuczka G. S.. Z racji powstałego zadłużenia na koncie przedmiotowego lokalu w łącznej kwocie 35.285,04 zł powód pismem z dnia 10 kwietnia 2014 r. złożył J. W. oświadczenie o wypowiedzeniu najmu przedmiotowego lokalu mieszkalnego ze skutkiem na dzień 31 maja 2014 r. Następnie pismami z dnia 29 sierpnia 2014 r. powód wezwał pozwanych K. S. i M. S. (1) do dobrowolnego, bezzwłocznego opuszczenia zajmowanego lokalu. Z kolei w dniu 08 marca 2015 r. zmarła najemczyni lokalu J. W..

Wedle ustaleń Sądu I Instancji do dnia wytoczenia powództwa pozwani nie opuścili i nie zwrócili spornego lokalu, jak również nie uregulowali zadłużenia. W lokalu są zameldowani na pobyt stały i zamieszkują: M. S. (1), K. S. oraz ich córka M. S. (2) ur. w dniu (...) i G. S. córka K. S. ur. w dniu (...)

W motywach prawnych wydanego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie powoda znajduje podstawę w treści przepisu art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która faktycznie włada jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Sąd Rejonowy zaznaczył przy tym, że roszczenie windykacyjne służy właścicielowi przeciwko osobie, która jego rzeczą faktycznie włada, tak więc jego koniecznymi przesłankami jest status właściciela i fakt, że nie włada on (sam lub przez inną osobę) swoją rzeczą oraz fakt, że rzeczą tą faktycznie włada osoba do tego nieuprawniona.

Sąd I instancji stwierdził, że pozwanym nie przysługuje tytuł prawny do przedmiotowego lokalu. W ocenie Sądu Rejonowego wszyscy pozwani byli lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt. 1 ww. ustawy, który stanowi, że lokator to najemca lokalu lub osoba używająca lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. Tytuł prawny pozostałych domowników najemczyni J. W., w tym zaś wypadku pozwanych, wypływał z prawa i woli najemcy i był skuteczny wobec wynajmującego. Sąd I instancji powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 09 marca 1959 r., sygn. I CO 1/59 oraz uchwałę z dnia 27 czerwca 2001 r., sygn. III CZP 28/01, wskazał, że jest to uprawnienie pochodne od prawa najemcy, pozostaje i gaśnie wraz z nim. Z tej racji, że Sąd I instancji uznał umowę najmu za wypowiedzianą ze skutkiem na dzień 31 maja 2014 r., pozwanym nie przysługuje skuteczne względem powoda uprawnienie do władania przedmiotowym lokalem i zamieszkiwania w nim. Z chwilą wypowiedzenia umowy wobec najemczyni, rozwiązaniu uległ także stosunek użyczenia, na podstawie którego pozwani zajmowali przedmiotowy lokal. Pozwani nie posiadają zatem w ocenie Sądu Rejonowego tytułu prawnego do zamieszkiwania w przedmiotowym lokalu, który mogliby skutecznie przeciwstawić żądaniu powoda. Sąd Rejonowy wskazał, że nie znalazł żadnych podstaw aby odmówić słuszności żądaniu powoda orzeczenia eksmisji pozwanych i z mocy art. 222 § 1 k.c. orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku zaocznego.

Sąd I instancji wskazał również, że orzekając eksmisję z lokalu mieszkalnego, na zasadzie art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) zobowiązany był do zbadania z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego i orzec o uprawnieniu tych osób, których nakaz opróżnienia lokalu dotyczy, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Sąd przytoczył treść art. 14 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) i podkreślił, że okoliczność, czy w danej sprawie zachodzi konieczność zastosowania unormowania zawartego w art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) zależy wyłącznie od statusu pozwanego. Nadto powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w treści uchwały

Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., sygn. akt III CZP 66/01, zgodnie z którym przepisy art. 14 i 15 ustawy o ochronie praw lokautów (...) mają zastosowanie w sprawach o opróżnienie lokalu przeciwko osobom, które były lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, zaś z ochrony przewidzianej w art. 14 tej ustawy, nie korzystają osoby, które nigdy nie dysponowały tytułem prawnym do zajmowanego lokalu, w tym osoby, które objęły go samowolnie. W ocenie Sądu Rejonowego poza jakimikolwiek wątpliwościami postaje to, że z uwagi na fakt, iż pozwani byli lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów (...). W rezultacie Sąd Rejonowy uznał swą powinność do orzeczenia w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Po analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, Sąd I instancji stwierdził, że pozwani należą do kategorii osób wymienionych w ww. art. 14 ustawy o ochronie praw lokautów (...). W jego ocenie pozwani M. S. (2) i G. S. są osobami małoletnimi w myśl art. 14 ust. 4 pkt. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów (...), zaś pozwani M. S. (1) i K. S. sprawują nad małoletnimi pozwanymi opiekę, wspólnie z nimi zamieszkując. Sąd Rejonowy zaznaczył przy tym, iż powód w toku procesu nie twierdził, aby pozwani mieli możliwość zamieszkania w innym lokalu niż dotychczas używany. Wobec uznania przez Sąd Rejonowy, że pozwani spełniają warunki do przyznania lokalu socjalnego, Sąd ten wstrzymał eksmisję orzeczoną w pkt. 1 sentencji wyroku zaocznego do czasu przedstawienia im przez powoda oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, mając na względzie treść art. 14 ust. 6 ustawy o ochronie praw lokatorów (...).

O kosztach procesu w punkcie czwartym sentencji wyroku w stosunku do pozwanych M. S. (1) i K. S. Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 k.p.c.

(uzasadnienie wyroku zaocznego z dnia 08.12.2015 r. - k.).

Apelację od pkt. 2 i 3 wyroku zaocznego wywiódł powód (...) W..

Apelujący zarzucił Sądowi I instancji:

1) naruszenie art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu domniemania, że pozwani spełniają przesłanki do orzeczenia prawa do lokalu socjalnego na podstawie wybiórczych informacji i nie dokonaniu wszechstronnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego;

2) naruszenie art. 14 ust. 4 wyżej wskazanej ustawy poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu domniemania spełnienia warunków do orzeczenia prawa do lokalu socjalnego dla pozwanych w sytuacji, gdy brak jest ustaleń dotyczących możliwości zamieszkania w innym lokalu, jak również mając na uwadze, że pozwani nie korzystali z pomocy społecznej;

3) naruszenie art. 20 ust. 3 i art. 21 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 w zw. z § 12-17 i § 1 pkt 24-27 uchwały rady (...) W. z dnia 09 lipca 2009 r. w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu (...) W. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie domniemania, że pozwani osiągają miesięczne dochody na poziomie uzasadniającym przyznanie im prawa do lokalu socjalnego;

4) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego polegającą na wyciągnięciu wniosków, które nie wynikają bezpośrednio z zebranego materiału dowodowego, co skutkowało błędnym uznaniem okoliczności istnienia przesłanek do przyznania pozwanym prawa do lokalu socjalnego, a winno prowadzić do wniosku, że na podstawie zebranego materiału dowodowego ww. okoliczność nie została wykazana i tym samym orzec o braku podstaw do przyznania pozwanym prawa do lokalu socjalnego.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę pkt. 2 sentencji wyroku zaocznego poprzez orzeczenie, że pozwanym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego oraz uchylenie pkt. 3 sentencji wyroku zaocznego wobec orzeczenia o braku podstaw do wstrzymania opróżnienia lokalu mieszkalnego zajmowanego przez pozwanych do czasu złożenia im przez powoda oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wreszcie skarżący wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych kosztów postępowania odwoławczego, według norm przepisanych.

(apelacja powoda – k. 53-55).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się bezzasadna.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd Rejonowy trafnie zakwalifikował roszczenie powoda, w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne. Ustalenia te w dużej mierze dotyczą faktów bezspornych pomiędzy stronami procesu, a w pozostałym zakresie mają podstawę w informacjach zawartych w wiarygodnych źródłach dowodowych. Z tych powodów Sąd odwoławczy przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i uznaje za zbędne powielanie ich w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Orzeczenie uwzględniające powództwo o opuszczenie, opróżnienie oraz wydanie spornego lokalu zawarte w pkt. 1 wyroku zaocznego nie zostało zaskarżone przez pozwanych, jest zatem prawomocne i wiąże Sąd odwoławczy. W przedmiotowej sprawie apelujący skarżył jedynie pkt. 2 i 3 sentencji wyroku zaocznego tj. orzeczenie przez Sąd Rejonowy uprawnienia przysługującego wszystkim pozwanym do lokalu socjalnego oraz wstrzymania eksmisji do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia z pozwanymi umowy najmu lokalu socjalnego.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego przedstawionych w apelacji Sąd Okręgowy pragnie wskazać, że brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż Sąd Rejonowy dokonał błędnego zastosowania art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Należy podkreślić, iż takie uchybienie odnosi się do przyjęcia mylnego domniemania spełnienia warunków przez pozwanych do orzeczenia na ich rzecz prawa do lokalu socjalnego, czego w przedmiotowej sprawie Sądowi Rejonowemu nie sposób zarzucić.

W niniejszej sprawie, o czym zdaje się zapominać apelujący, został wydany wyrok zaoczny. Wyrok taki zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. Sąd wydaje jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie. Wówczas Sąd przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Biorąc pod uwagę powyższe przeprowadzenie zatem postępowania dowodowego przed ewentualnym wydaniem wyroku zaocznego jest konieczne jedynie wówczas gdy okoliczności wskazane w pozwie budzą wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda, gdyż domniemania prawne wiążą sąd (art. 234 k.p.c.), natomiast w omawianym przypadku wiązanie nie zachodzi, skoro sąd ocenia, czy okoliczności nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Chodzi tu raczej o fikcję (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 05 lipca 1958 r., syn. akt 3 CR 448/58, RPEiS 1959, z. 3, s. 346) albo domniemanie przyznania okoliczności faktycznych przez pozwanego (por. zbliżone stanowisko M. Jędrzejewskiej (w opracowaniu K. Weitza) [w:] Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 82; zob. też K. Piasecki [w:] Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1575; odmiennie W. Siedlecki, Zasady wyrokowania w procesie cywilnym, Warszawa 1957, s. 23-24; B. Bładowski, Metodyka pracy sędziego cywilisty, Warszawa 2005, s. 225; R. Więckowski, Wyrok zaoczny..., s. 93).

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny

materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r., sygn. akt I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 1967 r., sygn. akt III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., sygn. akt I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 06 czerwca 1997 r., sygn. akt I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., sygn. akt I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 czerwca 1972 r., sygn. akt III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178).

Z pozwu wniesionego w niniejszej sprawie wprost wynika, że pozwane M. S. (2) i G. S. są małoletnie zaś pozwani M. S. (1) i K. S. jako ich rodzice wspólnie z nimi zamieszkują, a tym samym sprawują nad nimi opiekę. W pozwie powód nie wskazywał też takiej okoliczności faktycznej, z której wynikałoby, że pozwani mają możliwość zamieszkania w innym lokalu.

Nie budzi żadnych wątpliwości to, że powołany w zarzutach apelacji art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) obliguje sąd do pozytywnego lub negatywnego orzeczenia o uprawnieniu osób eksmitowanych – byłych lokatorów – do lokalu socjalnego, obowiązku tego w żadnym wypadku nie wyłącza okoliczność, iż pozwani nie zajęli w procesie żadnego stanowiska w sprawie.

Zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Podnieść trzeba również, że ust. 4 powyższego artykułu wskazuje kategorie osób, wobec których sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął zatem za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie tj. że pozwane M. S. (2) i G. S. są małoletnie. Słusznie też Sąd Rejonowy uznał, że pozwani M. S. (1) i K. S. oraz ich dzieci M. S. (2) i G. S. spełniają warunki z art. 14 ust. 4 pkt. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów (...), obligujące Sąd do przyznania im uprawnienia do lokalu socjalnego, bowiem pozwane M. S. (2) i G. S. są osobami małoletnimi. Z treści samego pozwu również wynika, że małoletnie pozwane zamieszkują wspólnie w spornym lokalu z pozwanymi M. S. (1) i K. S., którzy sprawują nad nimi opiekę. W świetle twierdzeń zawartych w pozwie, nie ulega wątpliwości, iż powyższe osoby nie mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany, bowiem jak wynika z materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy pozwani M. S. (1) i K. S. nie posiadają żadnych nieruchomości, ani innego majątku, a tym samym nie posiadają lokalu mieszkalnego, w którym mogliby zamieszkać wraz z dziećmi po wykonaniu wyroku eksmisyjnego. Z tego choćby względu, wbrew odmiennym poglądom wyrażonym w apelacji, Sąd Rejonowy nie miał obowiązku badać czy wobec pozwanych zachodzą przesłanki określone art. 20 ust. 3 i 21 ust. 1 pkt. 2 i ust. 3 w zw. z § 12-17 i § 1 pkt. 24-27 uchwały Rady (...) W. z dnia 09 lipca 2009 r. w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu (...) W. tj. czy pozwani osiągają miesięczne dochody na poziomie uzasadniającym przyznanie im lokalu socjalnego. Wystarczyło bowiem ustalenie jednej z przesłanek z art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów aby orzec o uprawnieniu pozwanych do lokalu socjalnego. Stąd też zarzut naruszenia przepisów uchwały Rady (...) W. z dnia 09 lipca 2009 r. okazał się całkowicie chybiony.

Trzeba stanowczo podkreślić, że na etapie postępowania przed Sądem I instancji powód nie kwestionował prawdziwości informacji zawartych w przedstawionych przez siebie dokumentach.

Wprawdzie bierność strony pozwanej w toku postępowania sądowego nie powinna była skutkować rozstrzygnięciem na jej korzyść, jednakże należy wskazać, iż ocena dokonana przez Sąd I instancji w zakresie sytuacji materialnej i rodzinnej pozwanych nie była, wbrew twierdzeniom skarżącego powoda, dowolna. Sąd meriti w tym zakresie ustaleń oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, a także na okolicznościach wskazanych przez samego powoda.

Na etapie postępowania apelacyjnego powód przedstawił dowód na to, że sytuacja materialna i rodzinna pozwanych jest w rzeczywistości inna, niż ustalili to Sąd Rejonowy. Na poparcie swoich twierdzeń pozwany załączył do apelacji pisemne oświadczenie pozwanego M. S. (1) datowane na 08 kwietnia 2015 r., w którym wskazał, że pozwana K. S. oraz małoletnia pozwana G. S. nie zamieszkują wraz z nim w lokalu nr (...) położonym w budynku przy ul. (...) w W., gdyż wyprowadziły się one z tego lokalu i prowadzą odrębne gospodarstwo domowe w lokalu przy ul. (...) w W. (k. 57). Dowód miał zatem wykazać, że obie pozwane na datę orzekania przez Sąd Rejonowy miały możliwość zamieszkania w innym lokalu.

W ocenie Sądu II instancji zarówno powołane wyżej nowe twierdzenia skarżącego i okoliczności faktyczne, jak i wymieniony dowód na ich poparcie należy uznać na obecnym etapie sprawy za spóźnione w świetle art. 381 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później.

Zważyć należy, iż apelujący nie uzasadnił, dlaczego potrzeba, bądź możliwość powołania tegoż dowodu zaistniała dopiero w toku postępowania apelacyjnego. Podkreślenia wymaga fakt, iż powód miał możliwość zgłoszenia tego dowodu już z pozwie. Oświadczenie pozwanego M. S. (1) opatrzone jest bowiem datą 08 kwietnia 2015 r., zaś z prezentaty powoda na tym piśmie wynika, że powód otrzymał rzeczony oświadczenie tego samego dnia. Pozew w niniejszej sprawie został zaś złożony w dniu 28 lipca 2015 r., a zatem w tym dniu powód niewątpliwie musiał dysponować już tym dowodem. Niezrozumiałe jest zatem z jakiej przyczyny powód domagał się eksmisji pozwanych K. S. i G. S., skoro wcześniej był w posiadaniu dokumentu z którego wynikało, że wymienione pozwane nie zamieszkują już lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) w W.. Przedstawianie tego dowodu dopiero na tym etapie postępowania w sytuacji gdy Sąd Rejonowy orzekł o uprawnieniu obu pozwanych do lokalu socjalnego jest w ocenie Sądu Okręgowego nadużyciem prawa procesowego przez powoda. Na marginesie wskazać jedynie należy, że oświadczenie pozwanego M. S. (1) jest dokumentem prywatnym, a zatem stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie tej treści. Z akt niniejszej sprawy wynika zaś, że pozwana K. S. w dniu 29 lutego 2016 r. odebrała odpis apelacji kierowany do jej osoby na adres ul. (...) w W., co w ocenie Sądu odwoławczego wskazuje, że zamieszkuje ona nadal w spornym lokalu. Fakt ten potwierdzają również dane z bazy PESEL, z których wynika, że zarówno pozwana K. S. jak i pozwana G. S. nadal są w tym lokalu zameldowane.

Sąd Okręgowy nie podziela również zarzutu apelującego jakoby Sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, naruszając tym samym art. 233 k.p.c. Trzeba przy tym wyjaśnić, że poprawne sformułowanie przedmiotowego zarzutu winno polegać przede wszystkim na wskazaniu dowodów, których zarzut ten dotyczy oraz przytoczeniu okoliczności, które dyskwalifikują ocenę tych konkretnie dowodów przyjętą przez Sąd I instancji. Nadto winien wskazać kryteria oceny jakich naruszenia dopuścił się sąd (w tym zasady logicznego myślenia, doświadczenia życiowego, wszechstronności w ocenie dowodów) obdarzając wiarą poszczególne dowody lub przypisując im brak wiarygodności. Tymczasem z treści zarzutu apelacyjnego i samego uzasadnienia apelacji powoda można wywnioskować, że kwestionuje on ocenę dokumentów przedstawionych wraz z pozwem, które to dokumenty Sąd I instancji uznał za wiarygodne, a także samych twierdzeń powoda zawartych w pozwie. Zauważyć jednak trzeba, że powód nie wskazał jakie okoliczności, osadzone w realiach sprawy - poza spóźnionym na tym etapie dowodem w postaci oświadczenia pozwanego M. S. (1) - miałyby podważać ocenę tychże dowodów i twierdzeń, dokonaną w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy. Pozwany ograniczył się od ogólnikowego stwierdzenia, że Sąd przeprowadził dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego polegającą na wyciągnięciu wniosków, które nie wynikają bezpośrednio z zebranego materiału dowodowego, co jest w ocenie Sądu II instancji wyłącznie przedstawieniem własnego stanowiska powoda, natomiast w żadnej mierze nie wykazuje, by w rozumowaniu Sądu Rejonowego w zakresie oceny dowodów zgromadzonych w aktach sprawy na etapie postępowania przed tym Sądem znalazły się jakieś uchybienia, czyniące tę ocenę błędną czy też dowolną.

W ocenie Sądu II instancji zarzuty apelacyjne i to zarówno odnoszące się zarówno do prawa materialnego jak i prawa procesowego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.